

VIKTOR LABSKÝ

česká próza
na
www.carpe.cz

Rozcestí mimo civilizaci

Viktor Labský se narodil 13. 12. 1951 v Brně. Vystudoval UK v Praze. Díky znalosti sedmi evropských jazyků pracoval jako novinář, učitel, tlumočník. Od roku 1979 byl šikanován komunistickým režimem, proto v roce 1983 zvolil útěk do Itálie. Od roku 1984 žije v Kanadě. Tam pracoval pro Radio Canada International, ve Washingtonu D. C. pro Hlas Ameriky. V současnosti pracuje jako auditor.

Soubor devíti povídek a novel **Rozcestí mimo civilizaci** vyšel poprvé tiskem v roce 2007 v nakladatelství Carpe diem. Vznikl na základě osobních autorových cestovatelských zkušeností, a to na místech s nedotčenou přírodou. Příběhy tedy čtenáře zavedou na Aljašku, do Yukonu, do provincií Ontario, Alberta, Britská Kolumbie, do Velkého kaňonu v Arizoně, na západní pobřeží Mexika, na tichomořské ostrovy Maui a Fatu Hiva. Exotická lokalita v nich není scénou pro nečekaná dramata, nýbrž skutečným životním rozcestím.

Z RECENZÍ

Milovníci klasické prózy si přijdou na své. Nechybí překvapivá dramata, autorův sloh je naprosto bravurní a kniha se čte téměř sama.

www.kult.cz

Chtělo by se napsat, že ty příběhy jsou hravé, že se Labský vyžívá v překvapivých závěrech, které berou dech. Ale pod rouškou hravosti se ukrývá poselství mnohem hlubší. Hrdinové jsou nuceni volit z možností, které si nevybrali, které diktuje spontánní moc přírody.

www.nekultura.cz

Viktor Labský

ROZCESTÍ
MIMO CIVILIZACI

2011

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Viktor Labský, 2007, 2011

© *Carpe diem*, 2007, 2011

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-87195-70-3

Fetiše minulosti

Ivan se na pár vteřin zastavil a ohlédl se. Výhled byl nádherný – na vzdálený horský hřeben s pravidelným žebrovím, na pahorky údolí s pastvinami a tmavými skvrnami stád, na úzkou silnici, po níž přijeli. Hluboko dole, na přírodním parkovišti, stál bílý Ford Focus. Eva zřejmě zalezla dovnitř, protože ji nebylo nikde vidět. To je rozumné. Znovu ho bodla pochybnost, zda se zachoval správně.

Ale o co proboha jde? Za okamžik bude nahoře, udělá pár fotek a dolů doslova seběhne. Jde maximálně o 10 či 15 minut. Nic se přece neděje. Žádné nebezpečí jí nehrozí. Mrkl na hodinky – 14.46. Smrákat se začíná až po šesté, a kromě toho po silnici každou minutu projede nějaké auto, patrně místní usedlíci. Turisty tahle odlehlá výspa neláká, před ne celou hodinou to viděli jasně: v místech, kde končí kvalitní asfaltka a stojí varovná tabule „vstup na vaše riziko“, devět z deseti aut obracelo. Pokračovali zřejmě jen ti, kdo chtějí něco extra, kdo vyhledávají dobrodružství, námahu, primitivní podmínky, originalitu, kdo si zvykli na přírodě ověřovat svou odolnost. Následující kilometry byly chvílemi opravdu o nervy – prašná silnice jen pro jedno auto, nepřehledné zákruty, padající kamení a nepřiliš nadějně vypadající svodidla na exponovaných místech. Skoro jako by opravdu opustili Ameriku, pomyslel si Ivan a přidal do kroku. Ale výčitku tím nezahnal. Ostatně, nebyla to obyčejná výčitka, bylo to cosi hlubšího, co se přes jeho odpor vynořovalo znovu a znovu, vždy nečekaně a s větší intenzitou než dříve. Bylo mu jasné, že to „cosí“ bude muset řešit, nevyhne se tomu.

Ale teď ne, teď ještě ne, skoro zaprosil v duchu. Vždyť co na tom, že mají různé názory, to je přece i v nejharmoničtějším vztahu normální. Až dosud se jim vždy dařilo najít kompromis, kupodivu ve věcech zásadních snáze než v podružnostech, připomněl si udiveně. Poslední dilema byla nepochybně

podružnost. Polezou nahoru či ne? Tenhle snad tři sta metrů vysoký útes vypadal ze silnice jako obyčejný kopec porostlý suchým hloží. Evu výstup na něj vůbec nelákal, zvláště když po několika minutách chůze zjistila, že by kvůli tomu musela přelézat plot. Namítla celkem logicky, že jde o ohrazené soukromé území, a nakonec mu rozzlobeně řekla, že je cvok, a zamířila zpět k autu. Mrzelo ho, že ji nedokázal přesvědčit, ale hlavně se ho dotklo další potvrzení faktu, že Eva přírodu necítí stejně jako on, že se spokojuje s povrchem, zatímco on vždy touží vidět, poznat, zažít co nejvíce. Bohužel, jeho sklon rozebírat psychické pochody občas hraničí s citovou vivisekcí, připustil neochotně. Když se otočil podruhé, Eva už byla zpět u auta a dokonce mu zamávala. Proč tedy v něm přetrvává ta zvláštní hořkost? Je to prostě jeho žárlivá bezmocnost nad rozdílnou intenzitou přístupu k realitě? Je to předzvěst mnohem vážnějších úskalí v jejich vztahu?

Ještě několik kroků a do tváře mu narazil opojně čerstvý vítr. Byl na vrcholu. Přesně v 15.00. Obklopil ho třistašedesátistupňový prostor a tak na okamžik nevěděl, kam se podívat dříve. Na moře, samozřejmě, napověděl mu racionální vnitřní hlas, kvůli tomu to podnikl. Zadíval se do dálky – voda i obloha nad obzorem měly navlas stejný odstín. Vypadalo to, že se slévají. Ale zajímavější bylo dění kolmo dole. Sledoval mohutné vlny, spěchající k podnoží útesu, a napadlo ho, že jde o poslední vteřiny jejich existence, možná po mnohatisícikilometrové pouti. Vlastní srážku moře a pevniny sice neviděl, bránil mu v tom převis, ale slyšel mohutný dunivý náraz a zpět do moře se valila zpěněná protivlna, jež ovšem byla okamžitě přemožena, a vše se opakovalo, nevyčerpatelné defilé. Dokázal by se na to dívat hodně dlouho. Hodinky ukazovaly 15.12. Dvanáct minut uplynulo jako pár vteřin. Musí si pospíšet.

Vyjmul fotoaparát, nasadil panoramatický objektiv a postoupil na okraj, odkud se otevírala celá zátoka Kahakuloa z ptačí perspektivy.

Jenže co to? Slunce ztrácí sílu a scénérie blyštivou barevnost. Vzhlédl a pochopil. Okamžitě dostal zlost sám na sebe, že se nepodíval na oblohu dříve. Stačilo být o minutu rychlejší a mohl mít přímo ideální záběr. Má čekat, až slunce opět vyhlédne? Bílá načečraná oblaka přicházela ze severu, stejně jako vítr a vlny, zdálo se, že jsou mezi nimi mezery, ale čekání by se mohlo protáhnout. Nedá se nic dělat. Zbabral to. Rezignovaně stiskl spoušť.

Automaticky pak pořídil ještě dva snímky rozeklaného pobřeží, mezi nimi skalnaté mysy různé velikosti s krajkovým příboje. Byly to záběry, o nichž věděl, že bez slunce budou mít pouze dokumentární hodnotu. Pak se podíval zpět k autu. Jestlipak ho Eva vidí? Měla by. Ale proč sedí uvnitř? Ale co, třeba si pustila muziku, anebo se rozhodla, že se nalíčí. Anebo to může být signál, že se na něj zlobí, snad má za to, že mu to trvá příliš dlouho. Zamával oběma rukama, jako pták křídly, a pak se pokusil gestem naznačit, že se už vrací. Přitom si všiml, že dolů vede výrazná pěšina. Rozhodně to bude snazší a rychlejší než se vracet stejnou cestou. Ihned se po ní vydal.

Stezka byla strmá, takže během několika minut měl polovinu sestupu za sebou. Fajn, 15.20. V 15.30 bude zpět u auta, řekl si povzbudivě, když se na okamžik zastavil. Znovu ho napadlo, že by měl na sebe upozornit. Proto si dal záležet na své pantomimě. Přál si přimět Evu k tomu, aby z auta vystoupila. Nepodařilo se mu to. Je vůbec uvnitř? Ale kde by mohla být? Ledaže se někam schovala. To jsou hodně pitomý fóry, zahučel zneklidněně a současně ho zamrzelo, že si kvůli váze s sebou nahoru nevzal teleobjektiv. Podíval by se a hned by měl jistotu. Jenže kde by se mohla schovávat? Prohlédl si pozorněji okolí auta. Plošina s hrubým šterkem byla dokonale přehledná a prázdná. Pouze u vjezdu na silnici rostl rozlehlý keř s tmavě zelenými listy. Náhle ho napadlo jednoduché vysvětlení. Jestliže musela za potřebou – Eva je hodně stydlivá –, zvolila tenhle úkryt.

Ale vzápětí se stalo něco nepochopitelného. U auta se rozsvítila světla a hlasitě se rozeznělo bezpečnostní zařízení. Alarm. Co to znamená? Kdo to spustil? Kdo jiný než Eva, odpověděl si. U dálkového ovládače patrně zmáčkla červený knoflík. To se stává. Teď se přizene k autu a bude se snažit nepříjemné zvuky zarazit. Jenže Eva se neobjevovala. Světla se rozsvěcela a pohasínala ve vteřinových intervalech, auto pištělo, vrískalo a hýkalo. Co se tam sakra stalo?

Rozběhl se dolů a přitom mu hlavou letěly nejrůznější domněnky: Přepadl ji někdo? Nesmysl, nezastavilo tam jediné auto. Někdo tam dorazil pěšky? V tom případě by ho musel na silnici vidět. Spustila alarm omylem? Dost možná. Anebo je to všechno pokus o legraci? Červený knoflík je pro nouzové situace, napadlo ho, pro případ, že majitel auto nedokáže najít, třeba na velkých parkovištích. Na jakou vzdálenost to funguje? Asi třicet metrů. To znamená, že Eva je opravdu schovaná za tím tmavozeleným keřem a podle všeho to dělá schválně.

Tahle domněnka Ivana rozzlobila, takže ještě více zrychlil. Pěšinka se najednou odklonila na druhou stranu kopce, směrem k moři, auto mu zmizelo z očí a drásavé zvuky náhle ustaly. Zastavila to anebo je prostě pohlcuje skalní překážka? To je jedno, důležité je dostat se dolů co nejdříve. Jestli je to vtip, debilní, stupidní, idiotský vtip, ta to schytá, opakoval si zavile. Rytmičné nárazy příboje, jenž zde zněl mnohem hlasitěji, sotva zaznamenal. Náhle si však uvědomil, že až dosud pevná pěšinka se mu během poslední desítky kroků vytratila pod nohama – zůstaly z ní jen ostré stupně na velmi příkrém svahu pár metrů od okraje srázu, za nímž kdesi dole duněly nyní neviditelné vlny. Co teď? Další postup vypadal riskantně.

Je třeba se vrátit, rozhodl se. Zlostně se obrátil, začal znovu stoupat a brzy musel používat ruce. Zastavil se. Došlo mu, že sešel z cesty. Kde je stezka? Rozhlížel se, zkoumal pečlivě každý metr okolního terénu, ale najednou nebyl scho-

pen ji objevit, jako by záhadně zmizela. Co je to za pitomost? Jen klid, všechno se dá zvládnout, opakoval si, jenže klidný být nedokázal. Je už 15.35, už dávno měl a mohl být u auta, pomyslel si rozladěně. Přitom měl pocit, že se proti němu v poslední čtvrt hodině všechno spiklo. Naprosto všechno.

Mechanicky udělal ještě několik kroků vzhůru a znovu se zastavil. Musí si rozmyslet každý pohyb, bez ohledu na čas, nařídil si. Spěch ho dostal do téhle situace a jen rozvaha ho z ní může vytáhnout. Všechno je tady, zaťukal si na lebku, jako by se o své pravdě pokoušel přesvědčit odlišnou bytost, ustrašenou a náchylnou k panice. Koneckonců, dostat se zpátky opravdu nemůže být tak složitý problém, vhodné pokračování tu je, i když ukryté na ploše několika desítek čtverečních metrů. Zahnal pokušení vyřešit to co nejrychleji a lézt kolmo vzhůru. Zaklonil hlavu a prohlédl si svah nad sebou. Zdálo se mu, že jeho strmost s výškou narůstá. Stěna navíc končila bizarními útvary, připomínajícími figury s velkými hlavami a těly. Jako sochařská karikatura na obrovské vojáky stojící v těsném dvojřadu, pomyslel si. Ne, tudy se projít nedá. Musí směřovat doleva, odtud přece přišel. Dříve nebo později musí narazit na schůdnější terén.

Začal to uskutečňovat. Výška ho neochromuje, závratí netrpí, k bezpečnému postupu stačí dokonalé soustředění, mluvil sám se sebou. Jediné, co ho znervózňovalo, byla vlastní skála. Tvrdé a ostré, patrně korálové stupy, zůstaly dole, zatímco nyní se musel potýkat s porézní lávou. Každý kámen zkoušel nejméně pětkrát, než se odvážil na něj postavit. Některé z nich se přitom vyvalily ze stěny, nabraly rychlost a zmizely za okrajem. Dokázal si velmi plasticky představit, jak z výšky několika desítek metrů padají do moře. Ještě horší bylo to, že mnohé zdánlivě pevné chyty se mu pod prsty drobily v narudlý prach. Nyní mu bylo jasné, proč po těchto skalách nelezou ani ti největší dobrodruzi. Ale přesto postupoval vytyčeným směrem. Už to nemůže být daleko, uklidňoval sám sebe.

A najednou se rozpršelo. Uvítal to jako osvěžení a dešti nastavil tvář a ústa. Přitom si uvědomil, že už má dávno žízeň a že si s sebou nevzal vodu. Také nač? Na půlhodinovou vycházku? Automaticky se podíval na hodinky. 15.53. Vycházka se tedy nečekaně protáhla, pomyslel si roztrpčeně, je pryč už hodinu a půl. Co teď asi Eva dělá? Volá ho? Panikaří? Pokouší se přivolat pomoc? Jak? S její angličtinou? Když se to tak vezme, je to vlastně nečekaná a vhodná odplata za ty její triky. Čím dál více byl přesvědčen o tom, že se ukryla za oním tmavě zeleným keřem a všechno na něj nahrála...

Sakra! Polekal se a zaťal prsty do horniny, jen aby udržel rovnováhu. Jenže nohy mu uklouzly, upadl a s hrůzou pozoroval, jak se začíná nezadržitelně rozjíždět, jako na skluzavce. Křečovitě vzpřičil paty, na okamžik se zasekly, zadoufal, že to ubrdí, ovšem pohyb už byl příliš rychlý – otočil ho tváří dolů. Roztáhl nohy a rozpažil, zoufale, ale kupodivu racionálně se pokoušel zvětšit třecí plochy, měly mu přitom posloužit prsty, nos, dokonce i jazyk. Neúspěšně. Marně.

Jeho tělo sklouzlo přes okraj srázu, ucítil, že je ve vzduchu a zavřel oči. Žádné vzpomínky na minulý život, jen ochromující strach a sekvence bleskových otázek beze slov: Jak dlouho poletí? Co přijde? Naráz na vodu nebo na skály? Přijde strašná bolest? Bude se topit? Jsou tohle poslední chvíle jeho života?

Ucítil dopad, před očima se mu smýkala rozmazaná hnědočerná abstrakce a opět se snažil něčeho zachytit. Nebylo to zapotřebí. Pohyb se nečekaně zastavil. Chvilí ještě ležel otřeseně a bez hnutí, tváří k zemi, připadalo mu, že se jeho mysl vznáší nad tělem jako ve stavu beztlíže, prohlíží ho a zkoumá. Žádné poranění nenalézají, zvedl tedy hlavu.

Teprve nyní jím prokmitla bolest.

Krk. Chytil se za něj oběma rukama a podařilo se mu docílit toho, že bolest přestala sílit. Pak se pokoušel rozmasírovat její ohnisko a zdálo se, že se mu to opravdu daří.